

has emma omman sõamen. Sest suur nälg olli saäl maal.

Ent essa üttel rõõmsa sõamega: „Nätse, kuis
„nemma saäl maan omma, nink maggawa kif säitse
„tõine tõise kõrwal! Es neide palge ei olle ni illus
„nähta, — es se wastse päiwa-paiste ei olle neide ülle
„wäljawallatu, et na ni kauni nähta omma, kui
„säitse lillikest, mes omman ehten häitsewa? — Ar-
„mas emma, kül se meile selgede tunnistap, kuis
„Temma, ke sedda taiwast hommungo haoga ehitap,
„nink und silmi sisse pannep, ussutaw ja ilm-muud-
„mata om.“

Kui essa emmaga kambrest wäljatulli, sis saisiwa
saäl usse kõrwal nellitõistkümmend kängist ütten rean,
paari kaupa kokkopantu, surembist wähhambani, eg-
gäutte latse jaus üts paar. Sis kaije emma neide
päle, et neid ni paljo olli, nink temma ik.

Ent essa koste nink üttel: „Emma, mis sa ik-
„ket? Es ne kängitse ei oda, et meie latse illusa
„nobbada jalla neid kandwa? Kuis peasse meie sis
„neide ihho kätte perrast murren ja peljun ollema?
„Es sis ne latsekesse meie päle ei loda? kuis meie sis
„es peas Temma päle lootma, ke ennamb woip
„tetta, kui meie waise moistame? Nätse, Temma
„päiwlik tõssap! Läkem sis, nink allustagem nida
„kui päiwlik rõõmsa palgega omma päiwaliko tööd!“

Nida kõnneliwa nemma tõine tõisega, nink Zum-
mal õnnist neide tööd, et neil wiljast olli, neil nink
neide latsil. Sest usk annap lotust, nink arm kinni-
tap ja kostotap.

Kuis mõrsja kaddonu peigmihhega kokkosaije.

Kootsi-maal, Waluni lina man, kaiwetas rau-
da ja waske süggawast maast. Neide kaiwjide sean
olli üts noor-mees, sel olli mõrsja. Nink peigmees
üttel omma mõrsjale: Jani päiwal laulatetas meid
pühha altari een, sis olleme abbiello-rahwas, nink
ehhitame omma majakest, kun henne kotsist ellame.
Sis üttel mõrsja: „arm ja rahho wallitsego saäl,
„sinna ollet mo ainus rõõm ja lotus, ilma sinnota
„tahhas ma ennempe surma hawwan olla.“

Kui nüüd enne Jani-päiwa oppetaja sedda pari-
rahwast tõisel hawal kulut nink üttel: „kui kellelgi
„om ütlemist neide abbiello wasta, sis tekko temma
„sedda aigsaate,““ sis tulli surm, nink temmal olli
ütlemist neide abbiello wasta. Peigmees läts tõisel
hommungul mõrsja aknast möda omma tö mannu,
terwit tedda weel ütškõrd rõõmsan lotusen; ent kui
temma nüüd maa alla läts, es tulle temma ennamb
taggasi süggawast hawwast. Selsammal päiwal pal-
listas temma mõrsja ütte musta sidi kala-rätti, wer-
rewa weertega saja-päiwas. Kui peigmees ennamb
taggasi es tulle, sis pand temma sedda rätti paigale,
leinas ja ik, nink es unneta tedda ealke ärra.

Nink wiiskümmend aastat lätsiwa möda, nink
maa pääl nätti paljo mudutamist: surwi ja talw-
läts möda, innemisse tulliwa ilmale, nink neid
matteti, nink rawwakaiwja teggiwa wässimata omma